

El relat hot: Ari, Pol i Duna

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Ari, Pol i Duna

El pis on es feia la festa estava ple de gent, música a tot drap i llums de colors parpellejant. L'Ari i la Duna, dues amigues que des de feia temps jugaven amb el límit de l'amistat, reien i ballaven sense parar en un petit racó del menjador. Des de fora, qualsevol veia una complicitat especial en la manera com es miraven, però només elles sabien que aquella nit no era com les altres.

Amb la música que amagava qualsevol so, l'Ari i la Duna van trobar un moment per escapar de la multitud. Sense pensar-s'ho gaire, van colar-se en un racó del passadís, un espai mig apartat on no les veurien. Les dues, impulsades per un joc de mirades i somriures, van començar a liar-se amb la passió que havien anat contenint durant massa temps. Eren petons carregats de desig i curiositat.

De sobte, uns passos van ressonar al passadís i, en un acte reflex, l'Ari i la Duna es van separar. Però no van ser prou ràpides: el Pol, un noi nou del grup, havia vist clarament la situació. Ell es va quedar uns segons quiet, sorprès; coneixia l'Ari d'algunes sortides anteriors, però no s'havia imaginat que li agradaven les noies, i menys la Duna amb qui creia que eren només amigues.

?Ei... perdoneu, no volia interrompre ?va dir en Pol, dubtós, i posant-se vermell.

La Duna va llançar una mirada a l'Ari, més divertida que realment enfadada, i va arronsar les espatlles.

?Tranquil. Ja marxàvem, oi, Ari?

La Duna li va agafar la mà a l'Ari i, sense dir res més, van sortir d'aquell racó, deixant el Pol amb sensacions contradictòries: desconcert, curiositat... i fins i tot, una lleugera espurna d'atracció per aquella escena tan inesperada.

Una estona després, l'Ari havia tornat a la festa i xerrava amb uns companys al voltant de la taula on hi havia les begudes. Portava a la mà un got amb una barreja que no deixava de reomplir de tant en tant. Quan es va girar, no va veure el Pol que venia per darrere, i sense voler, li va tirar la beguda a la samarreta.

?Ostres! Ho sento molt! ?va exclamar l'Ari, entre rialles i vergonya, mirant com la samarreta del Pol quedava xopa.

?Cap problema, però... crec que hauré de buscar una samarreta de recanvi ?va dir ell, fent broma mentre s'espolsava l'excés de líquid.

Amb la intenció de trobar alguna cosa per eixugar-lo, l'Ari va començar a riure, i el Pol va somriure de tornada. Les seves mirades es van creuar: d'una banda, hi havia la imatge que ell tenia gravada de l'Ari amb la Duna, però d'altra banda, hi havia el moment present, la calidesa d'aquell somriure i una atracció que encara no sabia com classificar.

Van anar fins a la cuina, buscant paper per assecar-se. Allà, més tranquils, van començar a xerrar entre bromes i disculpes. L'Ari li va explicar que la Duna i ella eren amigues des de feia anys i que, de tant en tant, jugaven amb la línia entre l'amistat i alguna cosa més. El Pol escoltava atent, fascinat no només pel que deia, sinó per com ho deia: l'Ari parlava amb una espontaneïtat desarmant, una rialla fàcil que el feia sentir a gust.

?Saps que ets diferent del que m'imaginava? ?va admetre en Pol, recollint un tros de glaç que havia caigut al terra.

?Ah, sí? I què t'imaginaves?

?Doncs... no ho sé. Potser algú més distant. Però t'he trobat liant-te amb la teva amiga i ara m'estàs tirant beguda, i... és com si cada cop et descobrís d'una manera nova.

L'Ari va notar una lleugera escalfor a les galtes. Tot i ser una persona oberta, aquella confessió sincera la va descol·locar. Va somriure, abaixant la mirada per un segon.

?Doncs t'adverteixo que tinc moltes més maneres de sorprendre.

I allà, a la cuina del pis, envoltats de gots i un ambient cada cop més distès, van començar a parlar de tot i de res. Semblava que es coneixien de feia mesos, fins i tot anys.

Mentrestant, la Duna, que havia estat seguint l'Ari amb la mirada des de la distància, va començar a sentir una fiblada incòmoda. No era la primera vegada que ella i l'Ari es liaven, però veure-la ara tan compenetrada amb el Pol li va despertar una mena de gelosia que no podia controlar. Va decidir acostar-se a ells, però en adonar-se que reien còmplices, va fer una ganyota de disgust i va marxar, enfadada.

?On vas, Duna? ?li va preguntar un amic seu al veure-la atravesar la porta amb mala cara.

?A casa ?va respondre ella, malhumorada, sense donar explicacions.

La festa anava avançant i alguns convidats començaven a marxar. L'Ari va pensar en la Duna i la va buscar, però no la va trobar enlloc. Va intuir que havia marxat, potser molesta. Una part d'ella se sentia culpable per no haver-li parat massa atenció després del que havia passat al passadís.

?Ei, tot bé? ?va preguntar el Pol, apropant-se-li per l'esquena.

?La Duna... crec que s'ha enfadat, potser per com han anat les coses. ?va confessar l'Ari, amb un sospir.

?Vols que anem a parlar amb ella? ?va oferir el Pol, tot i que no estava segur de com podria ajudar-hi.

?No. Ara ja deu ser a casa seva, i potser només necessita espai. Jo també em vull quedar aquí amb tu, per ser sincera ?va respondre l'Ari, mirant-lo als ulls.

Van callar uns segons. La música semblava allunyar-se mentre ells es perdien en la mirada de l'altre. Sense pensar-s'ho gaire, l'Ari va allargar una mà cap al Pol, atrapant-lo suaument per la nuca, i li va fer un petó al coll. Un petó lent, calent i provocador. El Pol va notar com el penis se li posava dur de cop. Amb els ulls tancats pel plaer, va posar la mà darrere el cap de l'Ari, la va apartar lentament, li va clavar la mirada, perdut per la passió, i li va menjar tota la boca. Va ser un petó d'aquells que comencen lents però creixen amb la intensitat de tot el que encara no s'ha dit ni sentit.

?Joder Pol, no sé què dir ?va murmurar l'Ari quan es van separar.

?Si t'agrada, no cal que parlem ?va respondre ell, amb la respiració entretallada.

I així, enmig de la festa que s'havia anat buidant l'Ari i el Pol van seguir liant-se, com si no existís ningú més. Sonava reggaeton i els seus cossos, com si fossin dos imans, es van ajuntar encara més. L'Ari notava el paquet dur del Pol a la seva cama, i després al seu cul, i finalment a la seva mà. Volien seguir, estar sols. Però de cop, els llums es van encendre i la música va parar en sec.

?Penyaaa, fins aquí! ? va cridar l'amfitrió de la festa.

Amb les llums enceses el Pol encara va trobar més guapa l'Ari, però alhora, allò els va connectar amb la realitat i els va entrar una mica de vergonya.

?Ari, ens tornarem a veure, no? ?va dir el Pol, en veu baixa.

?Per mi sí, i m'encantaria que fos a les fosques però sols.? va dir l'Ari intentant mantenir l'actitud atrevida.

Es van prometre que buscarien la manera i es van acomiadar amb un petó als llavis, aquest cop molt més tendre.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb una segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!